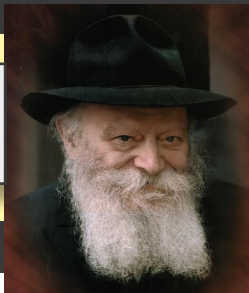

האדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גוראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
052-7651911

רבינו בעל הסולם
נשמת האריז"ל בדורינו

זוהר הרשב"י גיוס לצבא הרשב"י

שאלות ותשובות לאחנו בני ישראל שנפלו בידי רבני הערב רב הלוחמים נגד משיח צדקינו!!!

בלשונה הקדושה: "והרי רבי עקיבא השיג בעולם הזה לסודות אלו, והנה זהו הנכון במה שכתוב במשנה (סוף סוטה) משמת רבי עקיבא בטל כבוד התורה, וזהו כבוד התורה והדרה ויופיה, וזה אצלי פירוש המשנה (אבות פרק ו' משנה ב') אמר ר' יהושע בן לוי, בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב, ומכרזת ואומרת אוי להם לבריות מעלבונה של תורה, כי בלי ספק בהיותם עוסקים בפשטיה ובסיפורים לבדם, היא לובשת בגדי אלמנותה, ושק הושת כסותה, וכל האומות יאמרו לישראל מה דודך מדוד, מה תורתכם מתורתנו, הלא גם תורתכם סיפורים בהבלי העולם, אין לך עלכון תורה גדול מזה, ולכן אוי להם לבריות מעלבונה של תורה, כי אינם עוסקים בחכמת הקבלה, שהיא נותנת כבוד לתורה". (הקדמת רבנו חיים ויטאל לשער ההקדמות)

הנה ראינו במפורש, כפי שכתבנו למעלה, שאי לימוד סודות התורה, הוא ביטול כבודה של תורה, ואוי להם לבריות מעלבונה של תורה, הנלמדת בלידיעת סודותיה. נקודה נוספת וחשובה מאוד, שהרב חיים ויטאל מדגיש כאן, לא רק את ההן אלא גם את הלאו, כלומר הן את הצד החיובי שלימוד סודות התורה הוא כבודה של תורה, והן להיפך שהתעלמות מלימוד פנימיות התורה, על דרך שמועה זו אינה נאה, אינו רק ביטול כבוד התורה, אלא חמור מכך וגרוע עוד יותר, כי זהו עלבונה של תורה, לא רק שלא מכבדים את התורה, אלא אפילו מעליבים אותה רח"ל, ומכאן תשובה לשאלה הבאה, האם יש מציאות של אדם הלומד תורה, ולכאורה אוהב את התורה וכו', אבל בו זמנית הוא מעליב את התורה? והתשובה לפי דברי הרב חיים ויטאל כאן פשוטה, ולכן באה המשנה לפי הרב חיים ויטאל ואומרת, אוי להם לבריות שלומדים תורה, אבל אינם עוסקים בחכמת הקבלה שהיא נותנת כבוד לתורה. (מתוך הספר הרבי ויהדות ספרד)

שאלה: האם יש מציאות של אדם הלומד תורה, ולכאורה אוהב את התורה וכו', אבל בו זמנית הוא מעליב את התורה?

תשובה: איתא בגמרא מסכת עירובין דף סד. אמר רבי אחא בר חנינא מאי דכתיב ורועה זונות יאבד הון כל האומר שמועה זו נאה וזו אינה נאה מאבד הונה של תורה.

ורש"י פירש שם: "רועה זונות נוטריקון זו נאה וארענה" כוונת רש"י שהוא "רועה" ולומד רק את השמועה שהיא "זו נאה" מלשון זונה, סופו יהיה (בלשון רש"י) "מאבד כבודה של תורה, וסופה להשתכח ממנו". כלומר כבודה של תורה הוא רק כאשר לומדים את כל חלקי התורה, כולל את תורת הסוד שהתבארה בתורת החסידות, ומי ששולל את לימוד הסוד והחסידות דהיינו שמועה זו אינה נאה חס ושלום, הוא פוגע בכבודה של תורה וסופה להשתכח ממנו, עד כאן על פי פירוש רש"י. ואני בענייני אוסיף פירוש נאה מאבד הונה של תורה, הון זה עשירות, וידועים דברי חז"ל (ברייתא ד"ב מדות, מדה ט"ו) דברי תורה עניים במקום אחד ועשירים במקום אחר, וממילא מי ששולל דברי תורה במקום אחר ואותו מעניינים רק דברי תורה במקום אחד, ממילא הוא נשאר בעניותו עניות בדברי תורה ומאבד את העשירות של דברי תורה במקום אחר מאבד הונה של תורה ובנידון דידן ידוע, שדברי תורה בלי ידיעת פנימיותם וסודם הם יבשים ועניים, (כדאיתא בתיקוני זוהר) ואפשר לומר שהם הם דברי רש"י הונה של תורה כבודה של תורה, כי הונה ועשירותה של תורה הם כבודה. ולהעיר מדברי הרב חיים ויטאל, תלמידו של האריז"ל, שכתב בחריפות גדולה שאי לימוד פנימיות התורה הוא ביטול כבודה של תורה ואין כבוד לתורה אלא בידיעת סודותיה, ועיין בדבריו, כפי שכתב אותם

הגמרא, כאשר לומדים סוגיה מסוימת בהבנה שטחית, סופה להשתכח ממנו, אבל אם הוא לומד את הסוגיה בהבנה טובה, ובידיעת יסודות ושורשי הסוגיה, הוא יזכור אותה לאורך זמן.

מהדוגמאות הנ"ל נבין בנידון דידן, מה קורה לאדם השולל מעצמו לימוד וידיעה של חלק מסוים בתורה? זה גורם לו להבנה חלקית, ופעמים רבות אפילו מסולפת, וסיבת הדבר היא, מכיוון שדברי תורה עשירים במקום אחר, ושם הרי אינו רוצה ללמוד, "זו אינה נאה", ולכן התורה שהוא לומד היא ענייה, וחסר בה הבנה, ולכן תורה שנלמדת בצורה ענייה רק במקום אחד, והיא נעדרת עשירות ההבנה ממקום אחר, נמצאת בסכנת שכחה, מה שאין כן כאשר האדם מוכן ופתוח ללמוד במקומות נוספים, שבהם הבנת התורה מתעשרת, לימודו יהיה בהבנה יסודית ונכונה, ואז מובטח לו שהתורה לא תשתכח ממנו מהר, או שלעלם לא תשתכח ממנו, והדברים הנ"ל נכונים בקל וחומר וכן בנ"ל של קל וחומר ביחס למי ששולל מעצמו את לימוד חלק הסוד שבתורה, שאז **1. בזוהר כתוב**, (תקוני זוהר תיקון ל') **שהתורה שלו היא יבשה וענייה, ואז 2 כדברי הגר"א שאפילו פשט אינו מביין, ואי אפשר שידע דין לאמיתו, ואז 3. כדברי רבי יעקב אבוחצירא הרי הוא מתהלך בחושך, כסומא בארובה, ולפי הנ"ל ברור כשמש בצהריים למה רש"י כותב סופה להשתכח ממנו, וזהו דבר שהשכל והחוש מאמתים אותו, ולא רק עניין של אמונה.**

2. הסבר נוסף וגם הוא פשוט מדוע סופה להשתכח ממנו, שזה נובע מתוך הסיבה למה הוא לומד תורה? בהסבר הקודם נגענו בנקודה איך הוא לומד תורה? בצורה ענייה ויבשה, שסוף כל סוף תשתכח ממנו, אבל עכשיו נדבר לא על אופן הלימוד, אלא על סיבת הלימוד, והנה ברור הדבר שכאשר האדם לומד רק את התורה שמוצאת חן בעיניו, ובחוצפה ועזות מצח של רועה שמועה זו נאה, הוא שולל ומבטל מעליו את חובת הלימוד דפנימיות התורה, שחלק זה אינה נאה בעיניו, זה מראה שהלימוד שלו אינו לשם שמים, אלא כרועה זונות, כלומר על בסיס של הנאה אישית, ואם כך הרי ידוע מאמר חז"ל, כל אהבה שהיא תלויה בדבר בטל דבר בטילה אהבה, (אבות פרק ה' משנה טז) וזה אומר בנידון דידן כאשר לימוד התורה שלו הוא באופן של רועה זונות, דבר זה מוכיח שאינו מסור ונתון לתורה עצמה, אלא להנאה שיש לו ממנה שלא לשם שמים, וזוהי אהבה שהיא תלויה בדבר, בכסף או בכבוד וכדומה, וכאשר בטל הדבר לא יקבל כבוד וכו' אז בטילה אהבה, והוא יעזוב את התורה. (מתוך הספר הרבי ויהדות ספרד)

שאלה: אתם אומרים שמי שלא לומד זוהר סופו שישכח גם את הנגלה שלמד מה המקור לזה, ומה הטעם לזה?

תשובה: התשובה כתובה בספר "הרבי ויהדות ספרד" רש"י מפרש "מאבד הונה של תורה וסופה להשתכח ממנו"

וקשה להבין את החצי השני בדברי רש"י, וסופה להשתכח ממנו, מדוע ולמה?

החצי הראשון שמאבד הונה וכבודה של תורה, מובן יפה מאוד, שכן סיבת איבוד ההון בתורה נובעת מאי למידה של חלקים בתורה שאינם מוצאים חן בעיניו, זו אינה נאה, אבל השאלה היא, מדוע לדברי רש"י סופו לשכוח גם את החלקים בתורה שהוא כן אוהב, וכן לומד, והאם צריך לקבל זאת רק באמונה, כי כך כתב רש"י שהוא רבן של ישראל, או שאפשר להבין זאת גם בשכל? ולכאורה קשה לומר, שמי שלא רוצה ללמוד שמועה אחת בתורה, סופו יהיה לשכוח את השמועות שהוא לומד ומשנן בחריצות!

ועוד לפני שאנו מבארים את התשובה, רק מהשאלה הזאת אנו שמים לב לחידוש גדול מאוד, והוא שפירוש הפסוק, ורועה זונות יאבד הון, פירושו הוא, בגלל היותו רועה זונות הוא מפסיד לא רק הון פוטנציאלי שהיה מסוגל להרוויח, אלא שעקב היותו רועה זונות הוא מאבד גם הון שנמצא אצלו במזומן, וכך גם דוגמתו על פי הנמשל בגמרא אדם שהוא רועה זונות בתורה, כלומר שהוא מוכן לרעות וללמוד רק שמועה וחלק כזה בתורה, שעליו הוא יאמר זו נאה מלשון זונה, הוא מאבד לא רק את מה שהוא לא רוצה ללמוד, כי זה פשוט ומה החידוש בכך שהוא מפסיד את מה שאינו לומד? אלא החידוש הוא שגם את התורה שיש לו במזומן, שכבר למד ויודע, גם תורה זאת סופה להשתכח ממנו, כדברי רש"י, וזה חידוש גדול שלא שמים לב אליו, אבל השאלה ששאלנו קודם, עדיין במקומה עומדת, מדוע ולמה שהוא ישכח שמועה זו נאה בזמן שהוא לומד אותה בשקיקה?

ואפשר לתרץ זאת בשני אופנים, ושניהם אמת, לפי עניות דעת:

א': ונתחיל בהסבר פשוט שנוגע לסיבת הזיכרון או השכחה, והוא כידוע, דבר שלא מבינים אותו, מהר מאוד שוכחים אותו, ונציע כאן שתי דוגמאות:

דוגמה אחת משינון משניות בעל פה, כידוע שיש בזה עניין גדול מאוד, (ראה בספר "היום יום" ט' סיון) שהנה אנו רואים במוחש שמי שמבין טוב את תוכן המשנה ילמד אותה בעל פה מהר יותר, וגם יזכור אותה למשך זמן ארוך, אבל מי שמדקלם את המשנה כמו תוכי, בלי להבין, מהר מאוד ישכח אותה, ודוגמה שנייה מלימוד

